

בספר 'תיאום כוונות' מסופר איך ביום ראשון בבוקר, תוך כדי שטיפלנו בטנק, הגיע אלינו בחור ששאל אותנו אם יש לנו מפקד. ענינו שלא, והוא הודיע: "מעכשיו אני המפקד שלכם." קראו לו דב.

בעודנו מכינים את הטנק, ניגש אלינו ישעיהו הולץ משיבת הכותל, ואמר: "המצב בגולן קשה מאוד, תתפללו." המפקד שלנו הרים את ראשו ואמר: "תדעו שאתם יוצאים למלחמה עם אתאיסט."

במהלך קרב בלתי אפשרי בו נשלחנו, שנים־עשר טנקים, לעצור שתי חטיבות של טנקים סוריים. המפקד נפצע ואיבד את השמיעה והראייה. הצלחנו להיחלץ מהתופת, וגררנו אותו מעולף אל מקום מסתור. בשעות אחר הצהריים השתרר מן שקט בגזרה אחרי יום של הפגזות כבדות, ולא הבנו אם זה בגלל שכוחותינו כבשו את השטח או בגלל שהסורים ניצחו.

דב, המפקד, התעורר מעלפונו. שאלתי אותו: "איך אתה מרגיש?" התכוונתי לשאלה פשוטה ואנושית, אבל הוא ענה לי: "יש אלוקים" מעולם לא דיברנו על זה יותר.

(הרב אהרון אייזנטל, על הספר תיאום כוונות)

בספר 'תיאום כוונות' מסופר איך ביום ראשון בבוקר, תוך כדי שטיפלנו בטנק, הגיע אלינו בחור ששאל אותנו אם יש לנו מפקד. ענינו שלא, והוא הודיע: "מעכשיו אני המפקד שלכם." קראו לו דב.

בעודנו מכינים את הטנק, ניגש אלינו ישעיהו הולץ משיבת הכותל, ואמר: "המצב בגולן קשה מאוד, תתפללו." המפקד שלנו הרים את ראשו ואמר: "תדעו שאתם יוצאים למלחמה עם אתאיסט."

במהלך קרב בלתי אפשרי בו נשלחנו, שנים־עשר טנקים, לעצור שתי חטיבות של טנקים סוריים. המפקד נפצע ואיבד את השמיעה והראייה. הצלחנו להיחלץ מהתופת, וגררנו אותו מעולף אל מקום מסתור. בשעות אחר הצהריים השתרר מן שקט בגזרה אחרי יום של הפגזות כבדות, ולא הבנו אם זה בגלל שכוחותינו כבשו את השטח או בגלל שהסורים ניצחו.

דב, המפקד, התעורר מעלפונו. שאלתי אותו: "איך אתה מרגיש?" התכוונתי לשאלה פשוטה ואנושית, אבל הוא ענה לי: "יש אלוקים" מעולם לא דיברנו על זה יותר.

(הרב אהרון אייזנטל, על הספר תיאום כוונות)

אחרי שראיתי את כיכר החטופים מתוך המנהרות, אני מבקש להניח תפילין בכיכר. זו הייתה המשאלה שלי כל ימי השבי.

במטה החטופים פחות אוהבים את הרעיון, אבל אני לא מוותר. דרך הרשתות החברתיות אני מבקש מכל מי שיכול להצטרף אליי להנחת תפילין המונית בכיכר. התגובות מרגשות אותי מאוד.

ביום שישי בבוקר אני יוצא עם אבא ואמא וכל המשפחה אל הכיכר. שם ממתינים לי כאלף איש, כולל הרב הראשי וצוותי טלוויזיה, ואני מפלס את דרכי לבמה. כשאני עולה לבמה אני שומע את הברכה: "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה". הקהל ואני עונים אמן.

אנשים רבים סביבי כבר מחכים עם תפילין על ידיהם ועל ראשיהם, וליד אבא אני מתעטף בטלית מיוחדת שעליה המילים "תמיד בידיים של בורא עולם", שרקם בשבילי אומן מצפת.

"היו רגעים לא פשוטים בשנתיים האלה" אני אומר לכולם מעל הבמה. "רגעים שאיבדתי כוח, אבל בכל פעם כזו תפסתי את עצמי וזכרתי. אסור לי לאבד את מי שאני. הייתי שומע אותם מתפללים בערבית, מתפללים על רקע הרצח שהם מאמינים בו, והבנתי. אם הם מתפללים, אני חייב להתפלל עוד יותר. אם הם מתפללים על רקע הרצח שמאמינים בו, אני אתפלל על החיים.

"בהתחלה אסור היה לי להוציא קול, אז התפללתי בשקט. בלב. בבטן. בפנים. במקום הכי עמוק. איפה שנמצאת הנפש. בהמשך כבר התפללנו בקול והרעדנו את המטרו. אני בטוח שזו האמונה שהוציאה אותי משם.

"אני יודע שהאמונה המשותפת שלנו היא זו שתאפשר לנו, כחברה, לחזור ולחיות בבית של תקווה, של ריפוי, של אמון אחד בשני. תודה רבה לבורא עולם על הרגע הזה, תודה לעם ישראל המתוק הזה ותודה לכם. שנתיים חיכיתי לרגע הזה. זו הגשמת חלום."

(מתוך הספר 'לא

נשבר', בר קופרשטיין)

אחרי שראיתי את כיכר החטופים מתוך המנהרות, אני מבקש להניח תפילין בכיכר. זו הייתה המשאלה שלי כל ימי השבי.

במטה החטופים פחות אוהבים את הרעיון, אבל אני לא מוותר. דרך הרשתות החברתיות אני מבקש מכל מי שיכול להצטרף אליי להנחת תפילין המונית בכיכר. התגובות מרגשות אותי מאוד.

ביום שישי בבוקר אני יוצא עם אבא ואמא וכל המשפחה אל הכיכר. שם ממתינים לי כאלף איש, כולל הרב הראשי וצוותי טלוויזיה, ואני מפלס את דרכי לבמה. כשאני עולה לבמה אני שומע את הברכה: "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה". הקהל ואני עונים אמן.

אנשים רבים סביבי כבר מחכים עם תפילין על ידיהם ועל ראשיהם, וליד אבא אני מתעטף בטלית מיוחדת שעליה המילים "תמיד בידיים של בורא עולם", שרקם בשבילי אומן מצפת.

"היו רגעים לא פשוטים בשנתיים האלה" אני אומר לכולם מעל הבמה. "רגעים שאיבדתי כוח, אבל בכל פעם כזו תפסתי את עצמי וזכרתי. אסור לי לאבד את מי שאני. הייתי שומע אותם מתפללים בערבית, מתפללים על רקע הרצח שהם מאמינים בו, והבנתי. אם הם מתפללים, אני חייב להתפלל עוד יותר. אם הם מתפללים על רקע הרצח שמאמינים בו, אני אתפלל על החיים.

"בהתחלה אסור היה לי להוציא קול, אז התפללתי בשקט. בלב. בבטן. בפנים. במקום הכי עמוק. איפה שנמצאת הנפש. בהמשך כבר התפללנו בקול והרעדנו את המטרו. אני בטוח שזו האמונה שהוציאה אותי משם.

"אני יודע שהאמונה המשותפת שלנו היא זו שתאפשר לנו, כחברה, לחזור ולחיות בבית של תקווה, של ריפוי, של אמון אחד בשני. תודה רבה לבורא עולם על הרגע הזה, תודה לעם ישראל המתוק הזה ותודה לכם. שנתיים חיכיתי לרגע הזה. זו הגשמת חלום."

(מתוך הספר 'לא נשבר', בר

קופרשטיין)

“אבא אני רוצה לעמוד מולך
להאמין שאתה אבא טוב
אבא אני צריך לדעת
שאתה אוהב אותי
ככה סתם אבא טוב”

(אביתר בנאי)

“ריח הקרבות עוד באוויר
עם עייף חובש פצעיו
יושב, סופר ימיו
צעקות בושה בכל העיר
דור רוצה תשובה עכשיו
זכאי ולא חייב”

(נתן גושן)

“אנא הגבר עוצמת אותותיך
כאן אני לא שומע, לא יודע”

(בארי חזק ברי סחרוף)

“ופתח לנו שערי אהבה
ברך אותנו תן קצת משלך
ופתח לנו שערי גאולה דבר
איתנו תן לנו תיקווה”

(אבי אוחיון ורותם כהן)

“אבא תתקן אותי
הנשמה הזו קרועה לשניים
אני עומד אבל חייב לזוז
תאיר אותי באור גנוז”

(בן צור)

“תבוא, אנחנו מחכים לך יותר
מדי שנים
אנחנו השתגענו אין לנו יותר
פנים
רק הולכים ומתכלים כל הזמן,
אז תבוא
כן תבוא”

(עמיר בניון)

“קולות מהעבר
לוחשים לי לעצור
אבל אני מוסיף
בחושך לחתור
ושואל ומבקש אייכה”

(שולי רנד)

“מודה אני
לפניך ולך
על כל החסד והאמת
והטובה והרעה והטובה
שעשית עמדי
ועם ביתי”

(מאיר אריאל)

“משקיף עליי מגובה אין סוף
כל נים בלבי לעינייך חשוף
מלך נורא ונפלא עד אין קץ
ניבט מכל פרח כל ילד ועץ

מכיסופים לאהבתך
מכיסופים לבית שלך”

(אתי אנקרי)

“ותנחם אותנו כי נבהלנו מאוד
כי נבהלנו מאוד
ופינו אז בשחוק ימלא
כשתתגלה
אבי, אבי הרחב צעדיך
כי כחי הולך וכלה
נפשי, נפשי תצא לקראתך
כשתתגלה”

(שולי רנד יונתן ראזל)

צילום: Maja Hitij / Getty Images

אתר היזכרות

אתר בינה